

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Abbott Biotechnology Ltd.**, se sídlem Claredon House, 2 Church Street, Hamilton HM 11, Bermudy, zastoupen JUDr. Jiřím Čermákem, advokátem v Praze 1, Klimentská 46, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví č. j. SPC/CZ2004/62/48211/2008/ÚPV ze dne 9. 3. 2010,

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se včas podanou žalobou dne 10. 5. 2010 domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví č. j. SPC/CZ2004/62/48211/2008/ÚPV ze dne 9. 3. 2010, kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 14. 7. 2008 o zamítnutí žádosti o udělení dodatkového ochranného osvědčení k českému patentu č. 292465 o názvu „Lidské protilátky k lidskému TNFalfa“

Dne 25. 10. 2004 podal žadatel žádost o udělení dodatkového ochranného osvědčení, (dále jen „SPC“), s uplatněním nároku na šestiměsíční prodloužení doby ochrany s odkazem na základní osvědčení k českému patentu č. 292465 o názvu „Lidské protilátky k lidskému TNFalfa“.

Správní orgán prvního stupně tuto žádost zamítnul podle čl. 10 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EHS) č. 1768/92, ze dne 18. června 1992, o zavedení dodatkových ochranných osvědčení pro léčivé přípravky, s odkazem na předchozí výměry Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 27. 4. 2005, 7. 7. 2005, 24. 5. 2007 a 31. 10. 2007, neboť žádost nesplňuje podmínky uvedené v čl. 19a písm. a) bod ii) tohoto nařízení, resp. čl. 20 písm. b) bod ii) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EHS) č. 469/2009, ze dne 6. května 2009, o dodatkových ochranných osvědčeních pro léčivé přípravky. Podle rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 2. 5. 2006 ve věci SPC 2004-63 je po datu vstupu České republiky do Evropské unie relevantní takové povolení k uvedení na trh, které bylo vydáno příslušnou agenturou v rámci Společenství po 1. 11. 2003 (samozřejmě vedle národní registrace SÚKL). Tento výklad není v rozporu s čl. 7 nařízení č. 1768/92.

Povolení k uvedení na trh u výrobku idalimumab, bez ohledu na to, zda se jedná o přípravek Trudexa nebo nově zmiňovaný přípravek Humira, bylo uděleno agenturou EMEA¹ přede dnem 1. 11. 2003, nejsou tedy dány podmínky pro udělení osvědčení podle citovaného nařízení. Existence platného povolení k uvedení na trh agenturou EMEA na přípravek Humira je považováno za relevantní vzhledem ke stažení registrace na přípravek Trudexa. Povolení k uvedení na trh přípravku Humira je rovněž staršího data než 1. 11. 2003.

Žalovaný správní orgán posléze zamítnul rozklad žadatele a v odůvodnění tohoto rozhodnutí především konstatoval, že žadatel v podání doručeném dne 14. 1. 2008 připustil, že centrální evidence výrobku s názvem Trudexa zanikla, poukázal však na platnost centrální registrace EU/1/03/256/006 shodného výrobku pod názvem Humira, který obsahuje shodnou látku adalimumab chráněnou patentem č. 292465.

Žalovaný mj. uvedl, že v České republice byla dodatková ochranná osvědčení (SPC) zavedena zákonem č. 116/2000 Sb., kterým se mění některé zákony na ochranu průmyslového vlastnictví, ve znění pozdějších předpisů, a to tak, že byla včleněna do zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích, ve znění pozdějších předpisů. V případě žádosti žadatele podané po přístupu České republiky do Evropské unie bylo však nutno postupovat podle nařízení č. 1768/92.

Žalovaný konstatoval, že žádost byla zamítnuta, neboť nesplňuje podmínky uvedené v čl. 19a písm. a) bod ii) nařízení č. 1768/92, když po datu vstupu do Evropské unie je relevantní takové povolení k uvedení na trh, které bylo vydáno příslušnou agenturou v rámci Evropské unie po 1. 11. 2003. Tento výklad není v rozporu s čl. 7 citovaného nařízení, naopak platná šestiměsíční lhůta od vydání registrace pro podání žádosti o SPC z tohoto ustanovení rovněž vyplývá, přičemž umožňovala podání žádosti o SPC na základě centrální registrace, která ještě nebyla pro ČR platná, ale nejpozději do šesti měsíců od svého vydání vstoupila v platnost i na území ČR.

¹ Evropská agentura pro hodnocení léčivých přípravků (EMA), zřízená nařízením Rady (EHS) č. 2309/93, kterým se stanoví postupy Společenství pro registraci a dozor nad humánními a veterinárními léčivými přípravky a kterým se zakládá Evropská agentura pro hodnocení léčivých přípravků

Ustanovení čl. 19a písm. a) bod ii) nařízení č. 1768/92, resp. čl. 20 písm. b) bod ii) nařízení č. 469/2009, který dle srovnávací tabulky v příloze II odpovídá čl. 19a písm. a) bod ii) zrušeného nařízení, upravuje pravidla pro splnění časových podmínek při podání žádosti o osvědčení v situaci, kdy první rozhodnutí o registraci léčivého přípravku bylo vydáno v Evropské unii, nikoliv v České republice, což je právě případ žádosti o osvědčení v této věci.

Ve smyslu čl. 20 písm. b) bod ii) platného nařízení je časová podmínka žádosti o osvědčení splněna, bylo-li první rozhodnutí o registraci vydáno v Evropské unii ne dříve než šest měsíců přede dnem 1. 5. 2004. Časová podmínka je tedy splněna, opírá-li se žádost o rozhodnutí o registraci, vydané v období ode dne 1. 11. 2003 do dne 1. 5. 2004. Lhůta stanovená jak v čl. 7, tak i v čl. 20 uvedeného nařízení je vždy lhůtou šestiměsíční.

Žalovaný odmítl tvrzení žadatele, že šestiměsíční lhůta pro podání žádosti o osvědčení podle čl. 7 nařízení byla dodržena, neboť počala běžet až ode dne 1. 5. 2001, kdy došlo k rozšíření centralizované registrace EMEA na ČR. Podle názoru žalovaného nereflexuje stanovisko žadatele znění tohoto článku nařízení, jeho aplikace v dané věci je nepatřičná. Rozhodnutí o registraci týkající se přípravku Humira bylo vydáno dne 3. 9. 2003, tedy stejně jako v případě přípravku Trudexa, přede dnem 1. 11. 2003, takže podmínku stanovenou v čl. 20 písm. b) bod ii) platného nařízení č. 469/2009 nesplňuje.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a namítal, že napadené rozhodnutí bylo chybně doručeno do datové schránky advokátní kanceláře Baker McKenzie, v.o.s., nikoliv právnímu zástupci žadatele, což má mít podle jeho názoru za následek nicotnost rozhodnutí.

Žalobce namítal chybné právní posouzení žádosti, která měla být posuzována podle čl. 7 bývalého i současného nařízení, neboť ustanovení čl. 20 nařízení (dříve čl. 19a původního nařízení), žádným způsobem nemůže vyloučit nebo omezit postup podle čl. 7 nařízení.

Žalobce se dovolával rozhodnutí o předběžné otázce vydané Soudním dvorem Evropské unie, (dále jen „SDEU“), ve věci C-110/95 Yamanouchi Pharmaceutical.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 1. 10. 2010 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 9. 3. 2010.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního se žalobce ani žalovaný nevyjádřili. Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se nejprve zabýval otázkou, zda mohl žalovaný správní orgán v rozkladovém řízení postupovat podle nařízení č. 469/2009. Řízení bylo sice zahájeno podle nařízení č. 1768/92 a podle tohoto nařízení vydáno i prvostupňové rozhodnutí dne 27. 10. 2008 a rozklad byl podán dne 27. 11. 2008. Nicméně nařízení č. 469/2009 vstoupilo v platnost dne 6. července 2009, tedy v průběhu rozkladového řízení. Nařízení č. 469/2009 je ve skutečnosti konsolidované znění nařízení č. 1768/92, které bylo několikrát podstatně změněno a z důvodu srozumitelnosti a přehlednosti bylo uvedené nařízení kodifikováno.

Soud se zabýval řešením otázky příslušných právních předpisů pro rozhodnutí o rozkladu a vycházel přitom z přechodných ustanovení nařízení č. 469/2009. Podle čl. 21 odst. 1 se toto nařízení se nevztahuje na osvědčení, která byla v souladu s vnitrostátním právem členského státu vydána před 2. lednem 1993, ani na žádosti o osvědčení, které byly předloženy v souladu s vnitrostátním právem před 2. červencem 1992. Podle čl. 21 odst. 2 toto nařízení se vztahuje na dodatková ochranná osvědčení vydaná v souladu s vnitrostátními právními předpisy České republiky, Estonska, Kypru, Lotyšska, Litvy, Malty, Polska, Slovinska a Slovenska před 1. květnem 2004 a vnitrostátními právními předpisy Rumunska před 1. lednem 2007. Podle čl. 22 se nařízení (EHS) č. 1768/92 ve znění aktů uvedených v příloze I se zrušuje. Odkazy na zrušené nařízení se považují za odkazy na toto nařízení v souladu se srovnávací tabulkou obsaženou v příloze II. Podle čl. 23 toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie (tedy dnem 6. července 2009). Toto nařízení je závazné v celém svém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

Podle názoru Městského soudu v Praze tedy použitelným nařízením pro řízení o rozkladu v inkriminované věci je nařízení č. 469/2009. Koneckonců žalobce ve svém podání konstatoval, že inkriminovaná ustanovení obou nařízení jsou co do významu shodná.

V inkriminované věci však správní řízení vedené před Úřadem průmyslového vlastnictví nebylo skončeno přede dnem vstupu nařízení č. 469/2009 v platnost, tj. přede dnem dne 6. července 2009, v průběhu rozkladového řízení nařízení č. 1768/92 již neplatilo a bylo nahrazeno nařízením č. 469/2009. Z přechodných ustanovení nelze dovodit, že by řízení zahájená přede dnem dne 6. července 2009 neskončená, měla být dokončena podle nařízení č. 1768/92. Podle názoru Městského soudu v Praze tedy použitelným nařízením pro řízení o rozkladu v inkriminované věci je nařízení č. 469/2009.

Podle čl. 3 nařízení č. 469/2009 osvědčení se vydá, pokud v členském státě, ve kterém je podána žádost uvedená v článku 7, ke dni předložení žádosti: a) je výrobek chráněn platným základním patentem; b) byl výrobek platně registrován jako léčivý přípravek v souladu se směrnicemi 65/65/EHS, popř. 81/851/EHS, resp. se směrnicemi 2001/83/ES, popř. 2001/82/ES; c) výrobek nebyl dosud předmětem osvědčení; d) je registrace uvedená v písmenu b) první registrací tohoto výrobku jako léčivého přípravku.

Podle čl. 7 nařízení č. 469/2009 žádost o osvědčení musí být podána ve lhůtě šesti měsíců počítané ode dne, ke kterému byl výrobek registrován jako léčivý přípravek ve smyslu čl. 3 písm. b). Nehledě na ustanovení odstavce 1 musí být žádost o osvědčení podána ve lhůtě šesti měsíců ode dne udělení patentu v případech, kdy bylo rozhodnutí o registraci výrobku vydáno před udělením základního patentu.

Podle čl. 20 nařízení č. 469/2009 aniž jsou dotčena jiná ustanovení tohoto nařízení, uplatňují se tato pravidla:

b) pro léčivé přípravky chráněné platným základním patentem v České republice, pro něž bylo první rozhodnutí o registraci jako léčivý přípravek vydáno: i) v České republice po 10. listopadu 1999, lze vydat osvědčení za podmínky, že žádost o osvědčení byla podána do šesti měsíců ode dne, kdy bylo vydáno první rozhodnutí o registraci, ii) ve Společenství ne dříve než šest měsíců před 1. květnem 2004, lze vydat osvědčení za podmínky, že žádost o osvědčení byla podána do šesti měsíců ode dne, kdy bylo vydáno první rozhodnutí o registraci;

f) pro léčivé přípravky chráněné platným základním patentem přihlášeným po 1. únoru 1994, pro něž bylo první rozhodnutí o registraci jako léčivý přípravek vydáno v Litvě před 1. květnem 2004, lze vydat osvědčení za podmínky, že žádost o osvědčení byla podána do šesti měsíců od 1. května 2004;

Pokud žalobce namítal chybné doručení do datové schránky advokátní kanceláře Baker McKenzie, v.o.s., nikoliv do datové schránky jeho právního zástupce, které podle jeho názoru mělo mít za následek nicotnost rozhodnutí, musel soud tuto námitku odmítnout jako nepatřičnou. Nicotnost je upravena v ustanovení § 77 správního řádu, podle něhož nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotnost z tohoto důvodu zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního. Nedostatečnosti doručování nemají za následek ani neplatnost, natož nicotnost správního rozhodnutí. Žalobce byl seznámen s obsahem rozhodnutí v přiměřené době a podání žaloby uznal soud za včasné.

Pokud se žalobce se dovolával rozsudku SDEU ve věci C-110/95 Yamanouchi Pharmaceutical Co. Ltd v. Comptroller-General of Patents, Designs and Trade Marks, musel soud i tuto námitku odmítnout jako nepatřičnou. SDEU v této věci totiž rozhodl, že zákonodárce Unie čl. 19 vložil do přechodných ustanovení nařízení č. 1768/92 k omezení negativních důsledků zmeškání nebo zkrácení lhůty šesti měsíců stanovené v čl. 7 odst. 1 uvedeného nařízení a k tomu, aby výrobky, kterým již byla udělena registrace jako léčivým přípravkům ke dni vstupu tohoto nařízení v platnost, mohly požívat režimu zavedeného tímto nařízením. Odstavec 2 téhož čl. 19 představuje za podmínek stanovených v odstavci 1 tohoto článku odchylku od čl. 7 uvedeného nařízení (viz rozsudky C-110-95 Yamanouchi Pharmaceutical, Recueil, s. I-3251, bod 19, C-127/00 Hässle, Recueil, s. I-14781, bod 29). Právní názor SDEU vyjádřený v tomto rozsudku není v rozporu se stanoviskem žalovaného správního orgánu v napadeném rozhodnutí.

Dále žalobce namítal chybné právní posouzení žádosti, která měla být posuzována podle čl. 7 bývalého i současného nařízení, neboť ustanovení čl. 20 nařízení (dříve čl. 19a původního nařízení), žádným způsobem nemůže vyloučit nebo omezit postup podle čl. 7 nařízení. Rovněž tuto námitku považoval Městský soud v Praze za neodůvodněnou. Toto své stanovisko opřel o rozsudek SDEU ve věci C-66/09 Kirin Amgen Inc. v. Lietuvos

Respublikos valstybinis patentų biuras, v němž byl proveden výklad ustanovení čl. 7, 19 a 19a písm. e) nařízení (EHS) č. 1768/92. SDEU v tomto rozsudku judikoval, že čl. 7 a čl. 19a písm. e) nařízení č. 1768/92 o zavedení dodatkových ochranných osvědčení pro léčivé přípravky, ve znění aktu o podmínkách přistoupení České republiky, Estonské republiky, Kyprské republiky, Lotyšské republiky, Litevské republiky, Maďarské republiky, Republiky Malta, Polské republiky, Republiky Slovinsko a Slovenské republiky a o úpravách smluv, na nichž je založena Evropská unie, musejí být vykládány v tom smyslu, že majiteli platného základního patentu pro výrobek neumožňují požadovat od příslušných litevských orgánů ve lhůtě šesti měsíců od přistoupení Litevské republiky k Evropské unii vydání dodatkového ochranného osvědčení, pokud byla více než šest měsíců před přistoupením pro tento výrobek získána registrace jako léčivého přípravku na základě nařízení č. 2309/93, kterým se stanoví postupy Společenství pro registraci a dozor nad humánními a veterinárními léčivými přípravky a kterým se zakládá Evropská agentura pro hodnocení léčivých přípravků, ale nebyla pro tento výrobek udělena registrace v Litvě. Z toho vyplývá, že vzhledem k tomu, že čl. 19a písm. e) nařízení č. 1768/92 stanoví odchylku od lhůty stanovené v jeho článku 7 pro podání žádosti o dodatkové ochranné osvědčení pouze pro majitele vnitrostátní registrace, nemůže se majitel registrace Společenství udělené alespoň šest měsíců před 1. květnem 2004 o toto ustanovení opřít za účelem získání dodatkového ochranného osvědčení v Litvě. (viz body 33, 35, 53 a výrok)

Per analogiím z tohoto rozhodnutí SDEU vyplývá, že podle čl. 19a písm. a) nařízení č. 1768/92 lze dodatkové ochranné osvědčení vydat pouze pro léčivé přípravky chráněné platným základním patentem v České republice, pro něž bylo první rozhodnutí o registraci jako léčivý přípravek vydáno ve Společenství ne dříve než šest měsíců před 1. květnem 2004, lze vydat osvědčení za podmínky, že žádost o osvědčení byla podána do šesti měsíců ode dne, kdy bylo vydáno první rozhodnutí o registraci. Vzhledem k tomu, že je uvedené ustanovení formulováno jasně a jednoznačně, je třeba v souladu s pravidlem striktního výkladu přechodných ustanovení toto ustanovení vykládat v souladu s jeho zněním, které vyjadřuje vůli zákonodárce Unie tak, jak vyplývá z jednání, která vedla k aktu o přistoupení z roku 2003.

SDEU v rozsudku ve věci C-66/09 Kirin Amgen dále konstatoval, že z čl. 7 odst. 1 nařízení č. 1768/92 vykládaného ve spojení s jeho čl. 3 písm. b) a d) vyplývá, že žádost o SPC musí být podána ve lhůtě šesti měsíců počítané ode dne, ke kterému byl výrobek poprvé registrován jako léčivý přípravek ve členském státě podání žádosti (viz rozsudek C-127/00 Hässle, bod 26). Ze znění článků 19 a 19a nařízení č. 1768/92 jasně vyplývá, že se pojem „získání“ registrace liší od pojmu „vstup v platnost“, jelikož získání předcházelo přistoupení dotčených členských států. Ve většině jazykových verzí tohoto nařízení existujících ke dni jeho přijetí je pojem „získání“ registrace použit jak v čl. 19, tak v jeho čl. 3 písm. b) a čl. 7 a nic přitom nenasvědčuje tomu, že by bylo třeba vykládat tento pojem odlišně podle ustanovení, ve kterém je použit. Naopak je ve všech těchto člancích použit ve stejném kontextu. Některé jazykové verze uvedeného nařízení, zejména anglická verze, však v jeho čl. 3 písm. b) a čl. 7 používají odlišný pojem, a to „granted“ („udělený“). Nicméně to nic nemění na tom, že k získání registrace dochází v okamžiku jejího udělení. Pokud jde totiž o cíl sledovaný nařízením č. 1768/92, je sice pravda, že toto nařízení zavádí jednotné řešení na úrovni Unie tím, že zřizuje SPC, které může získat majitel vnitrostátního nebo evropského patentu za stejných podmínek v každém členském státě, a tím, že stanoví zejména jednotnou dobu ochrany. Jak vyplývá ze šestého bodu odůvodnění tohoto nařízení, je tak cílem tohoto

nařízení předcházet nestejnému vývoji vnitrostátních právních předpisů vedoucímu k rozdílům, které mohou bránit volnému pohybu léčivých přípravků ve Společenství, a přímo tím ovlivňovat vytvoření a fungování vnitřního trhu. Za účelem zohlednění těchto rozdílných posouzení obsahují čl. 19 a 19a nařízení č. 1768/92 přechodně odlišná referenční data. Stanovení těchto odlišných referenčních dat podle členských států se tedy jeví jako odůvodněné v rozsahu, v němž každé z těchto dat vyjadřuje posouzení provedené každým členským státem v závislosti zejména na jeho zdravotním systému, jehož organizace a financování se v jednotlivých členských státech liší (viz analogicky výše uvedený rozsudek C-127/00 Hässle, body 39 a 40). Krom toho, pokud by vstup registrace Společenství v platnost v novém členském státě mohl být postaven na roveň jeho získání v tomto státě, zakládala by každá registrace Společenství nárok na vydání SPC, pokud by o něj bylo požádáno ve lhůtě šesti měsíců po přistoupení takového členského státu k Unii, a to i kdyby bylo datum získání této registrace předcházelo datům získání uvedeným v přechodných ustanoveních nařízení č. 1768/92. To by bylo rovněž v rozporu s výsledky jednání o přistoupení.

Jako konkrétní příklad týkající se jiného členského státu než Litvy, jejíž soud podal předběžnou otázku ve věci C-66/09 SDEU uvedl, že v případě, že by získání registrace bylo postaveno na roveň jejímu vstupu v platnost, by majitel registrace Společenství získané před 1. květnem 2004 mohl požádat v České republice o SPC až do 30. listopadu 2004, ačkoli čl. 19a písm. a) stanoví podání takové žádosti, pokud jde o tento členský stát, pouze do šesti měsíců po dni, ke kterému byla udělena první registrace.

V citovaném rozsudku SDEU ve věci C-66/09 Kirin Amgen tedy byla *expressis verbis* potvrzena správnost závěru žalovaného správního orgánu v inkriminované věci.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a *contrario*, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. srpna 2013

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení: Kotlanová